

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΟΥΛΙΟΥ 2024

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Ματθ. (Ματθ. η΄28-θ΄1)
28 ΙΟΥΛΙΟΥ 2024

Τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Χριστοῦ στὴν χώρα τῶν Γαδαρηνῶν μᾶς διηγήθηκε, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος. Εἶναι περιοχὴ τῆς βόρειας Παλαιστίνης, ἀλλὰ χωρίζεται ἀπὸ τὴν Γαλιλαία μὲ τὴν γνωστὴ λίμνη τῆς Γεννησαρέτ. Ὁ Χριστὸς καὶ οἱ μαθητές Του ἐπιβιβάσθηκαν σὲ ἓνα πλοίαριο, τὸ ὁποῖο θὰ τοὺς μετέφερε ἀπὸ τὴν Γαλιλαία πρὸς τὴν ἀπέναντι πλευρὰ τῆς λίμνης, δηλαδή ἀπὸ τὴν ἰδιαιτέρη πατρίδα τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὴν χώρα τῶν Γαδαρηνῶν. Οἱ ἰουδαῖοι κάτοικοι τῆς περιοχῆς αὐτῆς εἶχαν ἀναμειχθεῖ μὲ ἄλλοεθνεῖς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν καὶ αὐτοὶ ἐπιλέξει τὴν περιοχὴ αὐτὴ τῆς βόρειας Παλαιστίνης γιὰ μόνιμη ἐγκατάσταση.

Οἱ ἰουδαῖοι κάτοικοι δὲν ἔδειχναν ἰδιαιτέρη προσοχὴ στὶς θρησκευτικὲς καὶ ἔθνικες τους παραδόσεις, μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι ζοῦσαν σὲ πολυπολιτισμικὸ περιβάλλον, μέσα στὸ ὁποῖο καλοῦνταν νὰ συμβιώσουν μὲ ἄλλοεθνεῖς καὶ ἄλλοθρήσκους. Ἡ προσήλωση στὶς ἰουδαϊκὲς παραδόσεις θὰ δημιουργοῦσε ἓνα εἶδος ἀπομονώσεως καὶ ἀντιπαραθέσεως μὲ τοὺς ξένους. Γιὰ αὐτὸ καὶ δὲν ἀκολουθοῦσαν τὴν ἀπαγόρευση τῆς ὁποιασδήποτε χρήσεως χοιρινοῦ κρέατος, ὅπως διέτασσε ρητῶς ὁ Μωσαϊκὸς Νόμος, ἐπειδὴ ἔκρινε ὡς ἀπαραίτητο γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης μὲ παρόμοιες διατάξεις νὰ διαχωρίζει τὸν λαὸ μὲ τὴν μονοθεϊστικὴ θρησκεία ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρεις. Οἱ ἰουδαῖοι κάτοικοι αὐτῆς τῆς περιοχῆς, ἂν καὶ ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ τηροῦν τὸν Νόμο, συνήθιζαν νὰ ἐκτρέφουν χοίρους, γιὰ νὰ πωλοῦν στὴν συνέχεια τὸ χοιρινὸ κρέας πρὸς τοὺς ἄλλους κατοίκους.

Ὅταν ὁ Χριστὸς ἀποβιβάσθηκε στὴν περιοχὴ καὶ ἄρχισε νὰ βαδίζει, συνάντησε δύο δαιμονισμένους ἀνθρώπους. Ὅτι ἦσαν ὄντως δαιμονισμένοι, ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ λόγια τους πρὸς τὸν Χριστό. Στὴν πραγματικότητα τὰ λόγια αὐτὰ φανερώνουν ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ κατέχονταν ἀπὸ πλῆθος πονηρῶν πνευμάτων καὶ εἶχαν ἀπωλέσει τὴν δική τους προσωπικὴ ταυτότητα. Γιὰ αὐτὸ καὶ στὴν ἐρώτηση τοῦ Χριστοῦ «ποῖο εἶναι τὸ ὄνομά σας;» οἱ δαίμονες ἀπάντησαν (ἀντὶ τῶν ἀνθρώπων) ὅτι τὸ ὄνομά τους ἦταν «λεγεῶν», τὸ ὁποῖο σημαίνει ὅτι μέσα στοὺς ἀνθρώπους εἶχαν εἰσβάλλει πολλοὶ δαίμονες, ἰσάριθμοι μὲ τοὺς στρατιῶτες μιᾶς ρωμαϊκῆς λεγεῶνας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κατάργηση τῆς ἀνθρώπινης ταυτότητας καὶ μοναδικότητας, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶχαν ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὸ κοινωνικὸ περιβάλλον, ζοῦσαν μέσα σὲ τάφους, δένονταν μὲ ἀλυσίδες, ἦσαν ἐπιθετικοὶ καὶ

ἐπικίνδυνοι γιὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι φοβοῦνταν καὶ ἀπέφευγαν νὰ ἔλθουν σὲ ὅποιαδήποτε ἐπικοινωνία πρὸς αὐτούς. Ὁ διάβολος καλλιεργεῖ τὴν ἀντικοινωνικὴ συμπεριφορὰ στοὺς ἀνθρώπους, ὅταν ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ τοὺς ἐπηρεάσει μὲ ὅποιοδήποτε τρόπο. Ἀλλὰ καὶ τοὺς σπρώχνει πρὸς τὴν αὐτοκαταστροφὴν, ἐπειδὴ «ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ' ἀρχῆς». Τὸ μόνο εὐχάριστο στὸ σημεῖο αὐτὸ εἶναι ὅτι δὲν εἶναι παντοδύναμος καὶ γενικῶς δὲν εἶναι ἰσότιμος μὲ τὸν Θεό, γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἔχει τὴν ἀπόλυτη δυνατότητα νὰ ἐπιβάλλει τὴν θέλησή του. Δὲν εἶναι Παντοκράτωρ, ὅπως εἶναι ὁ Θεός, δυστυχῶς ὅμως εἶναι κοσμοκράτωρ, ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι σὲ μεγάλο βαθμὸ ὑπακούουν στὰ κελεύσματά του. Τὴν ὑπεροχὴ τοῦ Χριστοῦ ἔναντι τοῦ διαβόλου ἀναγνωρίζουν οἱ δαίμονες στὸ σημερινὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα, ἐπειδὴ διαισθάνονται ὅτι ἔχει τὴν δύναμη νὰ περιορίσει τὴν δράση τους.

Ὁ Χριστὸς θεράπευσε ἀμέσως τοὺς δύο ἀνθρώπους, ἐπιβεβαιώνοντας τὸν φόβο τῶν δαιμόνων. Οἱ ἄνθρωποι ἐπέστρεψαν στὰ σπίτια τους καὶ ἡ ἀλλαγὴ, τὴν ὁποία ἐπέφερε τὸ θαῦμα πάνω στὴν ὑπαρξή τους, δὲν ἔμεινε ἀπαρατήρητο καὶ δὲν ἦταν δυνατό νὰ μείνει, ἐπειδὴ ὅλοι γνώριζαν ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ στὴν προτέρα τους κατάστασι ἀποτελοῦσαν τὸν φόβο καὶ τὸν τρόμο γιὰ ὅλους τοὺς κατοίκους. Ὁ Χριστὸς, ὡστόσο, ἱκανοποίησε καὶ ἓνα αἶτημα τῶν δαιμόνων, οἱ ὅποιοι τὸν παρεκάλεσαν νὰ τοὺς ἐπιτρέψει, ἀφοῦ μετακινηθοῦν ἀπ' τὸ ἐσωτερικὸ τῶν ἀνθρώπων, νὰ εἰσέλθουν στοὺς χοίρους, σὲ ἓνα κοπάδι χοίρων ποὺ ἔβασκε στὴν περιοχὴ. Τότε τὸ κοπάδι αὐτό, μέσα στὸ ὁποῖο εἰσῆλθαν οἱ δαίμονες, σὰν νὰ τρελάθηκε καὶ ὤρμησε πρὸς τὰ νερὰ τῆς λίμνης, μέσα στὰ ὁποῖα τὰ ζῶα πνίγηκαν.

Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως πληροφορήθηκαν καὶ αὐτὸ τὸ δεύτερο γεγονὸς καὶ ἔσπευσαν νὰ συναντήσουν τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Μέσα τους δυστυχῶς δὲν μέτρησε τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ δύο συνάνθρωποί τους ἐπανῆλθαν στὴν κανονικὴ κατάστασι. Ἄν μέσα τους βάρυνε αὐτό, τότε θὰ εὐχαριστοῦσαν τὸν Χριστό γιὰ τὴν εὐεργεσία καὶ θὰ τὸν ὑποδέχονταν στὴν πόλιν τους. Ἀπ' ἐναντίας, αὐτοὶ λυπήθηκαν καὶ φοβήθηκαν μὲ τὸ δεύτερο γεγονὸς καὶ θεώρησαν ὅτι ὁ Χριστὸς ἦταν ἡ αἰτία τῆς οἰκονομικῆς ζημίας καὶ καταστροφῆς, τὴν ὁποία ὑπέστησαν. Γι' αὐτὸ καὶ ζήτησαν ἀπ' Αὐτὸν νὰ ἀπομακρυνθεῖ. Μὲ ἄλλα λόγια, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δήλωσαν στὸν Χριστό ὅτι τοὺς ἐνδιαφέρει τὸ κέρδος καὶ ὅλα τὰ ὑπόλοιπα (ἀνθρωπιστικὲς ἀξίες, θρησκευτικὲς παραδόσεις) δὲν ἔχουν καμμία ἀξία. Καὶ αὐτὴ ἡ βιοθεωρία τους δὲν διαφέρει ἀπ' τὴν στάσι τῶν χοίρων, οἱ ὅποιοι ζοῦν εὐχαρίστως μέσα στὴν ἀκαθαρσία καὶ τὸ κεφάλι τους εἶναι συνεχῶς στραμμένο πρὸς τὰ κάτω. Εἶναι βεβαίως ἐλεύθεροι οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐκδιώξουν τὸν Χριστό καὶ Αὐτὸς σέβεται τὴν ἐπιλογὴ τους. Δὲν εἶναι βέβαιο ὅμως ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀληθινὰ «προσδευτικοί» καὶ «ἀνθρωπιστές», ὅπως συνήθως αὐτοχαρακτηρίζονται. Τὶς ἀντιφάσεις αὐτές, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, νὰ τὶς ἀποφεύγουμε στὴν ζωὴ μας καὶ νὰ τὶς ἐπισημαίνουμε στὸ περιβάλλον μας.

[dkpdf-button]